

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 148/2014
27.11.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије: Бранка Станића, као председника већа, судије Гордане Ајншпилер-Поповић и судије Јелене Боровац, као чланова већа, у поступку предлагача Р.И. из Д.Ј. за заштиту права на суђење у разумном року, решавајући по жалби предлагача која је изјављена против решења Апелационог суда у Нишу 2.Р4 г 63/14 од 29.09.2014. године, донео је у седници већа одржаној дана 27.11.2014. године, следеће

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача Р.И. из Д.Ј..

ПОТВРЂУЈЕ СЕ решење Апелационог суда у Нишу 2.Р4 г 63/14 од 29.09.2014. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Нишу 2.Р4 г 63/14 од 29.09.2014. године одбијен је захтев предлагача Р.И. из Д.Ј. за заштиту права на суђење у разумном року којим је тражио да се утврди повреда права у предмету Основног суда у Лесковцу П 1111/12 и да се наложи отклањање повреда окончањем спора, као неоснован.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу из свих разлога предвиђених законом а посебно због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни касациони суд уважи жалбу преиначи побијано решење и усвоји захтев предлагача, наложи првостепеном суду да донесе одлуку у најкраћем могућем року и досуди предлагачу накнаду због повреде права на суђење и у разумном року у износу од 150.000,00 динара.

Одлучујући о изјављеној жалби на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 и 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 402. а у вези са чланом 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14) и на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, и налази да је жалба предлагача неоснована.

Према стању у списима предмета предметна парница заснована је тужбом С.И. из Д.Ј. од 08.07.2008. године а против туженог Р.И. предлагача у овом поступку, ради утврђивања постојања права стварне службености пролаза. Апелациони суд у Нишу је оценио да се ради о сложеној парници и да је суд имао пропуста у поступању, јер није довољно водио рачуна о процесној дисциплини али је и закључио да је дужина трајања поступка у највећој мери проузрокована понашањем предлагача као странке у поступку, јер је између рочишта за главну расправу суду достављао у кратком временском размаку, два, три или више поднесака, због чега је већи број расправа одлаган, да би се тужилац или геодетски вештак изјаснио по овим поднесцима, да је од укупног броја рочишта, једно рочиште одложено услед неблаговременог достављања поднеска од стране тужиоца. Поред тога утврђено је да је предлагач тражио изузеће претходног и сада поступајућег судије, што је такође допринело дужем трајању поступка. Посматрајући целокупан ток поступка, који траје 6 година и 3 месеца, као и објективне околности које су узроковале одлагање одређених процесних радњи, Апелациони суд је закључио да нема значајнијег доприноса поступајућег суда у овако предугом трајању поступка, већ да је у највећој мери за то одговоран управо предлагач, па је са свих наведених разлога одбио захтев предлагача за заштиту права на суђење у разумном року налазећи да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Лесковцу П 1111/12.

Према оцени Врховног касационог суда, правилно је Апелациони суд у Нишу на основу извршеног увида у списе предмета П број 1111/12 и анализе поступања предлагача и описом радњи које су предузете од стране суда у току поступка, (колико рочишта је одржано колико неодржано и због чега је дошло до одлагања рочишта) те на основу утврђеног чињеничног стања, закључио да је дошло до одуговлачења поступка али да одговорност за трајање поступка у највећој мери је управо на предлагачу-туженом у том спору и правилно закључио да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року. Следом изложеног, наводи жалбе предлагача не могу прихватити као основани. Предлагач у жалби описује целокупан ток поступка, радње које су предузете како од стране суда тако и од стране њега као туженог у том поступку и по сопственој процени, даје оцене које су радње биле незаконите и изводи закључак да му је повређено право на суђење у разумном року и да му треба досудити новчану накнаду због повреде овог права Међутим само суд је овлашћен да цени правилност и законитост поступка и да утврди има ли доприноса и одговорности суда или странке у дугом трајању поступка, што је Апелациони суд и учинио

На основу свега изложеног, Врховни касациони суд применом члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**